

عنوان مقاله: پذیرش فناوریهای نوین در سازمان

مؤلف/مترجم: ترجمه: عباس نصیری زنگ آباد

موضوع: فن آوری اطلاعات

سال انتشار(میلادی): ۲۰۰۷

وضعیت: تمام متن

منبع: hand book or business ,adopting new technologies ,Alberto carneiro

strategy ,۲۰۰۶ ,۳۱۲-۳۰۷pp

تهیه و تنظیم: پایگاه مقالات مدیریت www.SYSTEM.parsiblog.com

مقدمه:

باوجود توسعه چشمگیر فناوریهای جدید، برخی سازمانها نیاز به پذیرش چنین فناوریهایی را به طور کامل به دست فراموشی سپرده اند و یا اینکه نسبت به تصمیم گیری درباره فرایندهای پذیرشی مربوط و اقدام به پیاده سازی آن با سرعت بسیار پایینی حرکت می کنند . برخی از مدیران تمایل دارند تا بهترین فناوریهای موجود در دنیای تجارت را به کار گیرند ، در عین حال به نظر می رسد که بسیاری از آنها گرایش به چشم پوشی از اثرات انسانی و سازمانی این فناوریها دارند. جامعیت این فناوریهای جدید و تواناییهای بالقوه آن را می توان در واقع به عنوان منبع بالقوه ای از ضعف در نظر گرفت . دلیل این امر ناتوانی مدیران نسبت به استفاده از این فناوریها برابر رقبای خود یا ناتوانی شان در بهره برداری از فرصتهای ناشی از این فناوریها است . جهت حل مسئله بایستی قابلیت های این فناوریها ، کفایتشان برای کسب و کار ، امکان بهره برداری از مزایای آن و تلاش در جهت کسب ذهنیتی نو از مدیریت را درک کرد . در عین حال ، درک نحوه ارتباط دقیق فناوریهای جدید با سیستمهای اطلاعاتی و نیز چگونگی تضمین تداوم کسب و کار با توجه به امنیت چنین فناوریهایی ، بسیار ارزشمند است .

بسیاری از کسب و کارهای کوچک و متوسط در راستای پرهیز از زوال سازمانی ، خود را از نظر اقتصادی متعهد به اتخاذ این فناوریها می کنند . آنها بایستی این کار را از طریق توجه به ریسک های ذاتی فناوریهای مزبور و نیز امنیت تداوم کسب و کار خود - حتی بعد از رویدادهای غیر منتظره و سخت - انجام دهند .

فناوری اطلاعات به عنوان یک نوآوری

برای دهه های متمادی ، ارزش و اهمیت سیستمهای اطلاعاتی و فناوری اطلاعات و ارتباطات نقشی تعیین کننده و فراگیر در کسب و کارهای سازمانی داشته است. آرایش سریع اینترنت و پایگاههای داده ای سازمانی در دهه های ۸۰ و ۹۰ ، فرایند تعدیل رفتارهای تجاری و حیطه ارتباطی آن با بازارهای خود را تشدید کرده است . در این زمان ، ما می توانیم به وجود میلیونها آژانس که تعاملی پیوسته و مستقل با ابزارهای محاسباتی دارند ، اشاره کنیم .

این وضعیت و تحولات احتمالی آن، چالشهای متعددی را در برابر تواناییهای ما نسبت به طراحی و ارائه

سیستم‌های اطلاعاتی مطرح می‌سازد. به هر حال، برای بسیاری از سازمانها، سیستم‌های اطلاعاتی و در کل فناوری اطلاعات و ارتباطات، هنوز در راستای عملکرد بازاری و ارتباط با دست اندرکاران آن نقشی نوآورانه دارد. این به معنی آن است که، فرایند پذیرش، به عنوان عینیتی امکان پذیر از فرایند تصمیم گیری و یا مسائل مدیریتی در آمده است. انگیزه برای نوآوری زمانی در سازمان ایجاد می‌شود که تصمیم گیرندگان شکافهای عملکردی را مورد توجه قرار دهند یا پی برند که وضعیت موجود سازمان رضایت بخش نیست.

بهبودهای تکنولوژیک و فرایندی، نقشی ملموس در تحقق اهداف کیفی و عملکردی دارند. تشخیص این بهبودها که باعث افزایش سطح کیفی سازمان می‌شود، روندی تعیین کننده برای عملکرد فرایندی است. از جنبه استراتژیک، موفقیت فرایندهای نوآوری مدیریتی بسته به تلاشهای رقابتی است. این تلاشها ممکن است شامل دانش عمیقی از پیشرفتهای تکنولوژیک و تحلیل کافی از مزیت‌های شبکه‌ها باشند. این به معنی آن است که مدیران بایستی فناوریهایی را که الزاما با ایجاد سطوح بالای دانش و نیز بهبود کیفیت بدیل‌های ارائه شده تلفیق می‌شوند، مورد توجه قرار دهند.

این ملاحظات مربوط به ارزش اطلاعات، بایستی بر ارزیابی سازمان از فناوری اطلاعات متمرکز شود. ارزیابی اجرایی قبلی ممکن است مقدم بر فرایند تصمیم گیری باشد، یعنی قبل از نصب فناوریهای محاسباتی در سیستم‌های اطلاعاتی مربوط به آنها. بعد از این عمل، سازمان می‌تواند بر ارزیابی فرا عملکردی این فناوری متمرکز شود، یعنی ارزیابی مربوط به استفاده عملیاتی از فناوری اطلاعات.

آشکار است که بسیاری از بخشها از قبیل خدمات مالی، فناوری اطلاعات، تولید، حمل و نقل، مشاوره، تولید، خرده فروشی، عمده فروشی و انتشارات، با ارزیابی استفاده عملیاتی از ICT مرتبط هستند، برای اینکه آنها همیشه بر همه ظرفیتهای IT متکی اند. به هر حال، ارزیابی این تواناییها و مزایای مربوط به آنها که ممکن است از طریق سازمان مورد بهره برداری قرار گیرد، فرایندی پیچیده است که در آن هیچ توافقی نسبت به روش ایده آل ارزیابی یا نحوه بهتر انجام دادن آن وجود ندارد.

در زمینه ICT، فرایند ارزیابی از طریق ابزارهای کمی و یا کیفی برای تعیین ارزش IT نسبت به سازمان تعریف می‌شود. تعریف دیگر شامل تشخیص و کمی سازی هزینه‌ها و مزایای سرمایه گذاری IT است. برخی پژوهشگران بیان می‌کنند که ارزیابی سرمایه گذاری IT فرایندی است که در نقاط مختلفی از زمان و یا به صورت مستمر انجام می‌گیرد. این امر به صورت صریح، کمی و کیفی به دنبال تاثیرات پروژه IT است. جهت استفاده بهتر از منابع مدیریتی، توسعه و پذیرش فناوریهای نوین بایستی با شواهد اثربخشی هزینه‌ای و مدیریتی آن مرتبط باشد. با این حال، با وجود پیشرفتهای عمده اخیر در اجرا و ترویج ارزیابی ICT، توسعه این فناوریها تاثیر اندکی در بسیاری از سازمانها دارد.

این امر تا حدودی به دلیل پیچیدگی نیروهای (از قبیل مقاومت در برابر تغییر، اشتیاق مدیر، مبارزات رسانه‌ای، نظرات مشتریان، مشوقهای کارفرما و توسعه‌های سازمانی) است که توسعه فناوریهای جدید و روش تعامل ارزیابی ICT با آنها را تعیین می‌کند.

سایر محدودیتها

مضاف بر این نیروهای متعامل ، دو محدودیت دیگر در ارتباط با ارزیابی ICT وجود دارد . اولی محدودیت سازمانی است : پیچیدگی محیط درونی که ارزیابی فناوری بایستی در آن انجام گیرد و در نتیجه ارتباط آن با تصمیم گیرندگان مورد نظر . دومی ، محدودیت مربوط به تعارضهای ارزشی است که با ظهور فناوریهای جدید ایجاد می شود و ممکن است بر بکارگیری رویه ها و روشهای سنتی تاثیرگذار باشد . درک روشن این محدودیتها و تعامل متقابل آنها جهت اداره بهینه فناوریها در سیستم ضروری است .

تاکید بر درک بافت سازمانی مرتبط با توسعه نوآوریهای ICT اهمیت بسزایی دارد . ما بایستی عوامل متعددی از قبیل وجود عامل تغییر ، حمایت مالی ، جو مدیریتی و مدیریت منابع انسانی را به عنوان ویژگیهای بافت سازمانی تغییر در نظر بگیریم .

موانع پذیرش برخی فناوریهای جدید کدامند ؟

برخی سازمانها واقفند که تلاش نوآوری و پذیرش رویه ها و فناوریهای جدید ممکن است باعث افزایش رقابت پذیری سازمان شود . در حقیقت ، نوآوران می توانند همان سرمایه گذاران باشند و این زمانی است که آنها قادر به اداره وظایف تحقیق و توسعه باشند . به علاوه ، کارکنان دانشی (سرمایه انسانی) می توانند با مد نظر قرار دادن بازارهای هدف ، قادر به دفاع از سازمان در برابر حرکات تهاجمی رقبایشان باشند .

مدیریت دانش ، بر افرادی نظر دارد که درگیر ایجاد ، توزیع و تقویت دانش در میان حوزه های وظیفه ای هستند .

این درگیری ، پایه فرهنگی سازمان است که بسته به یادگیری ، کار تیمی ، تسهیم دانش و نوآوری است . مدیران می توانند برنامه های تشویقی برای درگیرسازی کارکنانشان در نقشها ، فعالیتها و فرایندهای دانش پایه تجویز کنند .

به هر حال ، بسیاری از کسب و کارهای با اندازه متوسط قادر به پذیرش سریع فناوریهای جدید نیستند و این مشکل و یا بی میلی بایستی بررسی شود . برخی عوامل مانع پذیرش فناوریهای نوین هستند :

ذهنیت مالکان : کارکنان مثل مالکان فکر نمی کنند و رابطه مالکان با کسب و کار تفاوتی بنیادی با سایرین دارد . بسیاری از مالکان کسب و کارهای خود را با توجه به نگرشهای سنتی شان اداره می کنند و علاقه ای به نوآوری و یا فرایندهای مدرن ندارند .

ابعاد سازمانی : برای برخی کسب و کارهای متوسط ، بکارگیری فرایندهای تجاری که از قبل مورد استفاده بوده است ، کاملا کفایت می کند . به علاوه اطلاعات مربوط به مشتریان (نیازها ، رفتارهای خرید و سطوح رضایت) بر مبنای روابط شخصی است .

ضعف کاربران در بهره گیری از فناوریهای جدید : این مشکل ممکن است منجر به استفاده ناقص از تجهیزات و کاربردها شود . در نتیجه ، بکارگیری همه ظرفیتهای بالقوه ناشی از فناوریهای محاسباتی غیر ممکن است .

مقاومت در برابر تغییر : با وجود سرعت بالای ICT ، ما هنوز مجبور به رویارویی با چنین وضعیتی هستیم :

برخی کارکنان تمایلی به تعدیل روشهای شخصی اجرای وظایف معمول خود ندارند . این امر دو دلیل دارد .

نخست ، آنها تمایلی به یادگیری نحوه سروکار داشتن با فناوریهای نوین ندارند . دوم ، برای بعضی افراد بشری ، تغییر ممکن است باعث ایجاد حس نا امنی شود.

محدودبودن بکارگیری فناوریهای نوین به برخی حوزه‌های وظیفه‌ای: (برای نمونه: تولید) این محدودیت می‌تواند به عنوان نیرویی بازدارنده در نظر گرفته شود .

نگرانی از مواجهه با فناوریهای نوین به عنوان منبعی از بی‌امنیتی سازمانی : زمانی که داده‌ها با توجه فنون سنتی مورد پردازش قرار می‌گیرند ، اطلاعات به‌دست آمده مشهود و احتمال نابودی یا سرقت آنها بسیار پایین است .

برخی مدیران ممکن است تصور کنند که پیچیدگی صرف شبکه‌های مدرن کسب و کار ، بزرگترین ضعف برای سازمانهاست. به‌هرحال مدیرانی که مسئول ارزیابی ICT هستند ، مجبور به درک نحوه تعامل این فناوریهای نوین با طرح‌های موجود هستند. آنها همچنین باید اطمینان حاصل کنند که منابع کافی برای نگهداری سطوح عملکردی مورد نیاز موجود است . تردیدی نیست که تقریباً همه خدمات ارتباطی می‌تواند به عنوان ریسکی امنیتی در نظر گرفته شود، برای آنکه مزاحمان توانایی اختلال در سیستم را دارند و بیانیه‌های امنیتی به صورت حقایق عام تلقی می‌شوند . به‌هرحال ، پتانسیل آسیب‌پذیری به معنی ضعف نیست . روشها و فنونی نیز جهت حفاظت از سرمایه‌های سازمانی وجود دارد .

پذیرش ریسک‌های نوین

تلاشهای نوآوری شامل پیگیری آزمایشها، توسعه فناوریهای جدید، خدمات ویا محصولات جدید ، فرایندهای نوین و ساختارهای جدید سازمانی است. اندیشمندان جدید مدیریتی واقفند که اطلاعات نتیجه تکامل دانش بوده و شبکه‌ای یکپارچه از رابطه میان تلاش هوشمندان و نوآوریهای تکنولوژیک در حال گسترش است . با توجه به برخی کارهای انجام شده در این زمینه ، سازمانهایی که قادر به شبیه‌سازی و بهبود دانش سرمایه انسانی خود هستند ، آمادگی بیشتری جهت مواجهه با تغییرات سریع امروزی و نیز عرضه نوآوری در جاهایی که مصمم به سرمایه‌گذاری و رقابت هستند ، دارند .

مدیران بایستی بدانند که مهارتهای منابع انسانی و سطح انگیزشی آنان امکان دریافت پیشنهادهای خلاق و متفاوت و همچنین فعالیتهای تحقیقاتی مربوط به نوآوریها را به وجود می‌آورد .

با این وجود ، سازمانها در حال تجربه برخی واقعیتهای ناشناخته‌اند و این به معنی آن است که مدیران مجبور به رویارویی با ریسک‌ها هستند . با توجه به دیدگاه ریسک ، می‌توان گفت که احتمال بروز چنین نتیجه‌ای ، تابعی از میزان حفاظتی است که سازمان در برابر سطح ریسک‌های رویاروی خود به عمل می‌آورد . مدیران مجبور به ارتقای مدیریت امنیتی در داخل سازمان خود هستند و این امر در درجه اول از طریق اتخاذ ارزیابیهای جامع از ریسک صورت می‌پذیرد .

سازمانهای امروزی ، حتی بیشتر از قبل ، نیازمند گزینه‌های استراتژیک برای کنترل ریسک‌های اجتناب‌ناپذیر هستند. این فرایند کنترلی نیازمند شناخت دقیق ریسک و تشخیص طیفهایی است که ممکن است جهت طبقه‌بندی کنترل‌ها به‌کار روند . ارزیابی ریسک بایستی بر مبنای احتمال رویداد و تاثیر بر بهره‌وری سازمان صورت

گیرد. همچنین مهم است که سازمانها بدانند مدیران از چه منابعی می‌توانند اطلاعات مربوط به امنیت و پیشنهادهای فنی را جمع‌آوری کنند. این به دلیل آن است که آنها قادر به ارائه پیشنهادهایی درباره آسیب‌پذیری امنیتی و روشهای کاهش ریسک آسیبهای ویژه نسبت به سیستم‌های مختلف عملیات کامپیوتری هستند. در هر چیزی که با ICT سروکار دارد، مدیران بایستی چالشی مستمر را در نظر بگیرند. در محیط کسب و کار امروزی حفظ اعتماد مشتریان و پشتیبانی از کسب و کار خویش به معنی تامین امنیتی شبکه‌ها و ارتباطات با طیف وسیع است. موفقیت ما بسته به اتخاذ گامهایی جهت محافظت از داده‌های حیاتی است. زمانی که کسب و کارها رشد می‌یابد و متناوباً از اینترنت جهت ارتباط با ادارات، مشتریان و دست‌اندرکاران استفاده می‌شود، سازمانها خود را در برابر تهدیدات بزرگتری قرار می‌دهند. این به معنی آن است که آنها نیازمند مجموعه‌ای از راه‌حلهای معتبر برای امنیت اینترنتی هستند. برخی برنامه‌ها امنیت تثبیت شده‌ای را برای کسب و کارهای متوسط به همراه راه‌حلهای فنی مختلف ارائه می‌دهند. برپایی برخی از آنها به‌طرزی استثنایی ساده بوده و از طریق ابزارهای مبتنی بر جستجوگر قابل‌اداره هستند. این امر به مدیران اجازه می‌دهد تا امنیت شبکه‌هایشان را براحتی برقرار سازند. برای مثال کاربران را قادر می‌سازد تا به ایجاد شبکه‌های اختصاصی مجازی مبادرت نمایند. فعالیت این شبکه‌ها مانند شبکه‌های تجاری خصوصی پر هزینه است، اما از زیر ساختار اینترنتی کم‌هزینه بهره می‌برند.

دانش تامین امنیت اطلاعات

مدیران برای تامین پشتیبانی و دفاع از سازمان خود بایستی سطح مناسبی از دانش را در ارتباط با جنبه‌های اصلی امنیت اطلاعات در اختیار داشته باشند. به عنوان نمونه:

۱. برداشتی کلی و درکی واقع‌بینانه از امنیت اطلاعات.
  ۲. ساختارهای امکان‌پذیر امنیت اطلاعات، شامل چپستی و چگونه بکارگیری آن.
  ۳. روش مناسب برای نگهداری کنترل‌های ریسک.
  ۴. نقش مدیریت در توسعه، نگهداری و اعمال سیاستها، استانداردها، فعاليتها، رویه‌ها و رهنمودهای مربوط به امنیت اطلاعات.
  ۵. تهدیدات پیش‌روی امنیت اطلاعات و تهاجمات متداول، مرتبط با این تهدیدات.
  ۶. چگونگی توسعه یک طرح اقتضایی (شامل طرح واکنش به رویدادها، طرح آشکارسازی اختلالات، طرح‌های تداوم کسب و کار و بخشهای آن).
  ۷. نیاز به برنامه‌های امنیت فیزیکی.
  ۸. مشکلات عمده حاصل از تغییرات سریع و تاثیر بالقوه آنها بر امنیت اطلاعات.
  ۹. نحوه ایجاد یک برنامه کامل نگهداری امنیت اطلاعات.
- آیا می‌توان ادعای تداوم داشت؟

برخی اختلالات تکنولوژیک تاثیر زیان‌آوری بر صنعت و تجارت - هم از جنبه زمان و هم هزینه‌ها - دارند. درصد بالایی از کسب و کارهای کوچک که رویدادهای مختل‌کننده را تجربه می‌کنند، هرگز شروع مجددی

نداشته اند. تجارت و صنعت می‌توانند، فعالیتهای بازدارنده ای را نسبت به محدودسازی آسیبها و زیانهای ناشی از اختلالات تکنولوژیک تدارک ببینند و به عملیات عادی خود در زمانی کوتاه برگردند. این امر از طریق طراحی و ایجاد طرح اقتضایی میسر می‌شود. این طرح شامل سه عنصر اصلی است: طرح واکنش الزام آور، طرح آشکارسازی اختلالات و طرح تداوم کسب و کار.

باوجود تعدد اختلالات، سازمان باید طرحی برای فراهم سازی تداوم وظیفه ای کسب و کار وجود داشته باشد. این طرح بسته به شناسایی وظایف حیاتی کسب و کار و منابع لازم برای پشتیبانی از این وظایف است. رویدادها و کنترل

با توجه به قوانین و فرایندهای کنترل داخلی، می‌توان رویدادها را جهت به‌دست آوردن درکی بهتر از تهدیدات و آسیب پذیریهای سازمانی به‌صورت داخلی مورد مطالعه و بررسی قرار داد. ظرفیت اداره رویدادها و پیش بینی پیامدهای آنها مبنای مقابله با زیانهای ناشی از حوادث آینده است. وقوع چنین حوادثی مستلزم فرایندی واکنشی بوده و شامل شناسایی آن، ارزیابی میزان ریسک آن و نیز مجموعه فعالیتها و رویه های قابل اکتشاف می‌باشد. به این دلایل، اتخاذ فناوریهای جدید - چه فناوریهای اختصاص یافته به تولید و چه فناوریهای ادغام شده با حیطه اطلاعات - مستلزم تلاشی جهت توسعه طرح اکتشاف اختلالات و بخشهای مختلف آن است. هدف این طرح، آماده سازی همه عناصر سازمانی (انسانی، فنی، مالی و مواد) برای ارائه واکنش سریع به رویدادها و فراهم سازی امکان تداوم مدل‌های معمول عملیات کسب و کار و روابط آن با تامین کنندگان، توزیع کنندگان و مشتریان است. به‌رحال با توجه به اینکه هر کسب و کاری در بعدی موقتی اجرا می‌شود، این طرح نمی‌تواند موجودیتی مستقل داشته باشد. با توجه به این اصل، سازمانها بایستی ذهنیتها و نگرشهای خود نسبت به امنیت را جهت ایجاد طرح تداوم مناسبی از کسب و کار مجددا طراحی کنند. امنیت، برای تداوم کسب و کار

مدیران زمانی که برای اعمال امنیت داراییهای خود تصمیم می‌گیرند، بایستی با اصول امنیت سیستمی عام شروع کنند و با اقدامات مشترکی که در حفاظت از سیستم‌های ICT به‌کار می‌رود، ادامه دهند. اصول امنیت سیستمی مشخص کننده امنیت فیزیکی و منطقی از یک دیدگاه سطح بالا بوده و دربردارنده حوزه های وسیعی مانند پاسخگویی، اثربخشی هزینه و تلفیق است. ضرورت دارد مدیران، حساب‌رسان داخلی، کاربران و توسعه گران سیستمی بتوانند برخی نگرشهای گرایشی را جهت تقویت درکی وسیع از الزامات امنیتی که اغلب سیستم‌های ICT مجبور به داشتن آن هستند، اتخاذ کنند.

به هر حال مراقبت از اثر بخشی مدیریت امنیت ضروری است. دلیل این امر، هزینه های بالقوه زیاد ناشی از امنیت غیراثر بخش یا ناکافی است، برای آنکه برخی داراییها نقشهای مهمی در ایجاد درآمد یا ارائه خدمات بازی می‌کنند. برای نمونه آنها می‌توانند شامل این موارد باشند:

__ هزینه تجدید ساخت، تعمیر یا جایگزینی سیستمهای آسیب دیده.

__ سازش یا از دست دادن داراییهای تجاری.

__ هزینه اختلالات تجاری به دلیل توقفهای کاری ناخواسته.

– افول کسب و کار به دلیل ازدست دادن اعتماد مشتریان ، دست اندرکاران و شرکا.
صرفه جوییهای هزینه ناشی از فرایندهای بهبود کارایی و بهبود مدیریت ریسک می تواند ارزش ارزیابی امنیت را دقیقتر سازد . سازمانهایی که قادر به اعمال فناوری امنیتی پیشرفته هستند ، اجرای بهتر و قابل اعتبارتری خواهند داشت . بنابراین ، بررسی امنیت اطلاعاتی به طور منظم انجام شده و گزارش بررسی نیز با پیشنهادهای کافی برای بهبود امنیت، آماده می شود . این امر منجر به افزایش ارزش برای سازمان ، شرکای آن و نهایتا شبکه های عمومی در مقیاسی بزرگ می شود .

نتیجه گیری

فعالیتهای برتری که نیازمند سنجیدگی یکپارچه ، بینشی وسیعتر و مدیریت استراتژیک هستند ، بایستی متهورانه و ریسک پذیر در نظر گرفته شوند . به هر حال، در بسیاری از مواقع ، ریسکها دو بعد عمده را ارائه می کنند : ۱ - همراهی با پذیرش فناوریهای نوین و ۲ - عدم همراهی نکردن با آن که در حالت اخیر فرایندهای قدیمی جهت اجرای کسب و کار به کار گرفته می شود . این به معنی آن است که برخی مدیران مجبور به تعدیل ذهنیتهای خود و نیز عمق بخشیدن به آن هستند. در واقع اعمال نکردن نوآوری ، مترادف با خود کشی خواهد بود .

اگر مدیران کسب و کارهای کوچک آشکارا نیاز به مدرن سازی سازمانهای خویش را در نیابند ، نه تنها قادر به بهره مندی از مزایای بالقوه منابع خود نخواهند بود ، بلکه از ویژگیها و ظرفیتهای منابع انسانی شان نیز سودی نخواهند برد . اخیرا بسیاری از دست اندرکاران سازمانی، ویژگیهای خاصی را در حیطه مربوط به ICT کسب کرده اند و می توانند به گشایش مسیرهای سرنوشت ساز جدیدی برای رشد کسب و کار کمک کنند . بایستی در نظر داشت که هر فناوری نوینی با منابع جدیدی از ریسک همراه است . با این حال، ریسکها لزوما دارای اثرات منفی و بدی نیستند . آنها را بایستی با روشهایی مناسب اداره کرد تا دست یابی به ارتقای بهره وری و تقویت توان رقابتی سازمان امکان پذیر شود .